

Leghorn-krielen

Er is wel haast geen pluimveeras denkbaar, dat nog zo'n grote populariteit geniet als de Leghorns, hoewel op de nutbedrijven de belangstelling voor dit ras iets begint te tanen. De witte Leghorn vindt men nog op vele pluimveebedrijven, zowel op fokkerijen, vermeerderingsbedrijven en boerderijen, als bij hen, die van een beperkt aantal hoenders een kleine bijverdienste trachten te krijgen, omdat dit ras om zijn grote productiviteit bekend staat.

Door hun eenkleurigheid maken de Leghorns in de rennen een prettige indruk en steken fris en scherp af bij het groene gras in de weiden, erven of boomgaarden rond hun huisvesting.

Naast de witte kleurslag komen nog vele andere kleurslagen voor, die ook als waardevolle productiedieren kunnen worden aangemerkt; andere worden meer gefokt voor de tentoonstellingen. De meest bekende kleurslagen zijn: wit, zwart, buff, blauw, patrijs, zilver- en goud-duckwing, koekoek, pile en exchequer of zwartbont.

Men ziet dus dat ook de sportfokker in de Leghorns keuze te over heeft. Men heeft het er wel eens over dat smaken verschillen, hiermede moet in dit verband bedoeld worden de voorliefde voor deze of gene harmonieuze kleurensamenstelling, waar natuurlijk niet over geredetwist kan worden. De een zal meer voor frisse, levendige kleuren voelen, een ander ziet ze liever stemmig, terwijl een derde juist schik heeft in het aanschouwen van min of meer matte of doffe kleurencombinaties.

Juist door deze omstandigheid worden de Leghorns in alle bestaande kleuren gefokt en gehouden, waardoor men ze op de meest vooraanstaande tentoonstellingen in deze kleuren kan aantreffen.

Minder bekend zijn de krielvormen van dit ras; niet alle krielvormen van grote rassen zijn hier te lande populair. Bij de Wyandotte-krielen zien we, dat alle kleurslagen de grote steeds meer nabij komen. Ook in de krielen zijn de mooie ronde vormen terug te vinden. Dit is een van de redenen die de Wyandotte-krielen populair maken.

Bij de Leghorn-krielen is dit niet het geval, zij missen die grote belangstelling, wat wel zijn oorzaak zal vinden in 't feit, dat deze nog niet de goede miniatuurvormen weergeven van hun grote naamgenoten.

Reeds aan het eind der 19-de eeuw werden door een Engelse krielhoenderfokker pogingen gedaan om Leghorn-krielen te fokken. Later is het een Nederlandse fokker geweest, die er zich voor interesseerde en die vooral in de witte kleurslag goede resultaten wist te bereiken.

De Leghorn-krielen moeten miniaturen van de grote Leghorns zijn en het ligt voor de hand, dat daarbij de vormen en kopversierselen een belangrijk onderdeel vormen. Men verlangt dus een goed type, dus een levendig voorkomen, een tamelijk slanke lichaamsvorm, breed in de schouders en smaller toelopend naar de staartwortel. De kopversierselen moeten goed ontwikkeld zijn, bij de henen een rechtopstaande enkele kam, voorzien van vijf of zes diep en gelijk ingesneden spits toelopende kampunten, welke een goede verhouding vertonen en die gedragen worden bij de grote Leghorns. De hennetjes dienen een fraai naar één zijde overhangend kammetje te bezitten, een kam dus

die de Leghorns eigen is. De oorlelen moeten amandelvormig zijn, glad aanliggen en vrij zijn van rimpels. De juiste kleur is wit, doch roomkleur is toegestaan.

De kinlellen zijn lang, dun en fijn van weefsel en van anderen goed afgerond en levendig rood van kleur. De oogkleur is oranje-rood. De beenkleur is voor alle kleurslagen geel, doch een combinatie met de witte veerkleur bij de witte kleurslag is altijd nog een moeilijke opgave. Het behoort echter niet tot de onmogelijkheden. Ook bij de zwarte Leghorns stond men vroeger voor eenzelfde moeilijkheid, die thans geheel overwonnen is.

De vleugels moeten opgetrokken gedragen worden. De haantjes moeten goed ontwikkelde sikkelfveren hebben. De staartjes van de hennetjes zijn licht gespreid.

Op onze grote tentoonstellingen treft men de Leghornkrielen in verschillende kleurslagen aan, de meest bekende kleuren zijn wit (te onderscheiden in Amerikaans en Nederlands type), zwart, patrijs, blauw, zilver- en goudduckwing, koekoek en pile. De mooiste witte exemplaren komen voor bij die, waarbij bij het fokken hiervan Amerikaanse Leghorns gebruikt zijn. Het wit moet

echter zuiver wit zijn en niet geel of crème.

Over 't geheel genomen is er in de Leghorn-krielen een goede vooruitgang te bespeuren. De verscheidenheid wordt steeds groter en door doelmatige teeltkeus wordt het type veel beter.

De Leghorn-krielen zijn zeer beweeglijke diertjes, waardoor ze door vele stadsliefhebbers niet erg gewild zijn. Zij zijn nogal schrikachtig en zullen bij de kleinste onrust in hun omgeving de hele boel op stelten kunnen zetten. Dit is veelal ook 'n kwestie van er mee omgaan. Probeer ze daarom rustig te houden, ga er rustig mee om, spreek tot de diertjes, want over 't algemeen zijn alle dieren daar erg gevoelig voor. Op deze manier kan men hen veel schuwheid afleren en zullen ze zover gebracht kunnen worden, dat ze uit uw hand eten.

Leghorn-krieltjes zijn goede legsters en de eitjes hebben veelal een gewicht van ongeveer 40 gram. De eikleur is wit. Broedsheid komt genoeg niet voor; als broedster zijn ze echter niet aan te bevelen, daarvoor kan men beter een Wyandotte gebruiken.

R. DOUMA,
Huismanshof 5, Amsterdam-O.